

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 89 (11/01) - 010422

arbetarmakt.com

Innehåll

- Malmö: Brutalt polisingripande mot demonstration
- Frige Mario Bango! Stoppa våldsamheterna mot Romer!
- Appell: Protestaktion mot gripandet av Mario Bango (måndag 23/4)
- Israel/Palestinakonflikten: Svar till Rättvisepartiets ordförande

Malmö: Brutalt polisingripande mot demonstration

- Polisen agerade extremt brutalt, berättar Gunnar Westin, medlem i Arbetarmakt och Revolution och en av de omkring 200 personer som greps.

- Vad hände?

- Det började med en fredlig demonstration på drygt tusen deltagare som marscherade från S:t Knuts Torg, målet var Ribbersborg. Efter bara ett par hundra meter så beslutade sig polisen för att angripa stor en del av demonstrationen. Polisens mål var det internationalistiska blocket, vilket utgjorde den bakre delen av demonstrationen. I blocket ingick bland annat autonoma, anarkister, medlemmar ur Globalisering Underifrån och Ya Basta samt Arbetarmakt och Revolution, berättar Gunnar.

- Hur gick själva gripandet till?

- Det verkade som polisen redan från början hade bestämt sig för att göra angrepp mot demonstrationen, allting skedde väldigt systematiskt och välplanerat. Plötsligt dök det upp mängder av kravallutrustade snutar både bakom och framför oss. Snacket om att polisen skulle ha angripit demonstrationen på grund av att en polis hade ramlat av en polishäst efter att någon sprutat med en brandsläckare är lögn. Det stämmer att hästen vickade till lite, men det stämmer inte att den kastade av rytteren.

- Under omkring tre timmar gjorde polisen konstant aggressiva anfall med ungefär fem minuters mellanrum. I varje attack tog de en handfull demonstranter. Polisen agerade extremt brutalt och provocerande, folk slogs blodiga och släpades på marken. En demonstrant som höll på att svimma på grund av syrebrist och instängdhet bad att få lämna den ihoptryckta folkmassan, polisens kommentar var bara "Du får skylla dig själv när du går här, vi väntar tills du svimmar sedan tar vi dig."

- Hur var stämningen bland demonstranterna?

- Givetvis var många rädda för polisens våld, men stämningen var ändå god. Under hela tiden skrek vi slagord som "Polis och militär kapitalets här!" och "Police attack - we fight back", vi sjöng också kampsånger som Internationalen.

- Något mer du vill ha sagt till nyhetsbrevets läsare?

- Jag uppmanar verkligen alla att protestera mot polisens brutalitet. Det här var ingen engångsföreteelse, utan det är något som har pågått under lång tid i förberedelse inför den stora

demonstrationen i Göteborg. Senast för mindre än en månad sedan vid EU-toppmötet i Stockholm greps stora folkmassor. Jag hoppas att polisens våld inte ska skrämma folk att åka till Göteborg i mitten av juni och protestera, för då behövs vi alla!

Frige Mario Bango! Stoppa våldsamheterna mot Romer!

Vi återger här ett flygblad till stöd för Mario Bango, en romsk aktivist som nu hotas av ett tolvårigt fängelsestraff i Slovakien:

FRIGE MARIO BANGO!

STOPPA VÅLDSAMHETERNA MOT ROMER!

FÖR DE FÖRTRYCKTAS OCH FÖRFÖLJDAS RÄTT TILL SJÄLVFÖRSVAR!

Till alla som kämpar för etnisk och social rättvisa, till alla motståndare mot rasism och fascism! Vi ber er att stödja Mario Bango, 18-årig romsk aktivist i Slovakien som hotas av ett tolvårigt fängelsestraff på grund av att han försvarat sin familj mot en rasistisk attack. Hans fall symboliserar den belägenhet som det romska folket, så kallade zigenare, befinner sig i idag i Östeuropa. Nästan sex decennier efter att fyra miljoner romer blev mördade av nazisterna, måste romer i Östeuropa återigen vara rädda för att gå på gatorna. I egenskap av att vara ett "färgat folk" har de blivit måltavlor för en ny nazistisk rörelse som har vuxit fram i regionen det senaste decenniet. Romer misshandlas och mördas av skinheadgång och är dessutom offer för statlig diskriminering. Högerorienterade regeringar och politiska partier gör dem till syndabockar för den ödeläggande fattigdom och arbetslöshet som påtvingats Östeuropa de senaste tio åren genom Internationella valutafondens politik. Men faktum är att romer har lidit mest av den ekonomiska katastrofen. De uppvisar högst arbetslöshetssiffror och den lägsta inkomsten.

Den 10 mars befann sig Mario, hans bror Edo och deras mor på en buss i Bratislava, huvudstad i Slovakien, när Edo blev attackerad av en ung nazist. Mario kom till sin brors undsättning och under stridens gång blev angriparen knivhuggen fem gånger. Bröderna kallade själva på polisen och väntade på dess ankomst medan angriparen blev förd till sjukhus. När deras mor frågade efter vatten på polisstationen blev hon utsatt för sexistiska förolämpningar. Det här var inte den första attacken i sitt slag mot familjen Bango. För ett år sedan tillbringade Edo en vecka på sjukhus efter att ha blivit misshandlad av rasistiska skinheads. Sådana tragiska erfarenheter har i dag blivit rutin för den romska befolkningen i Slovakien.

Mario blev ögonblickligen fängslad. När hans angripare dog den 1 april blev Mario åtalad för "vållande till annans död". Trots att den avlidne var aktiv medlem i en nazistisk organisation, har slovakisk media (som till stora delar ägs av nordamerikanska bolag) och högerpolitiker framställt honom som "en oskyldig pojke som attackerades av zigenare". Med hjälp av den här tragedin intensifierar de antiromska stämningar. Det slovakiska parlamentet har också anslutit sig till den här falska versionen genom att i form av en tyst minut hedra "den ärliga pojken" som varnade passagerarna för att de två bröderna höll på att "stjåla plånböcker."

Från tidig ålder har Mario varit en kämpe för rättvisa och jämlikhet. Tillsammans med Edo har han organiserat en ungdomsmarsch mot fascism i Bratislava.

I början av september 2000 organiserade bröderna en demonstration mot den Internationella valutafonden för att visa den slovakiska ungdomens solidaritet med de planerade protesterna mot IMF-toppmötet i Prag. Bröderna åkte till Prag för att protestera mot IMF och deltog i den fredliga blockaden av Nuselsky-bron. Som anhängare av arbetarenhet har Mario och Edo stött den slovakiska arbetarrörelsen i sin kamp för anständiga löner och arbetsförhållanden. De har deltagit i alla större fackföreningsmöten i Bratislava. De hjälpte fattiga hyresgäster i en arbetarförort i Bratislava att kämpa mot vräkning sedan en förmögen spekulant hade köpt deras hem.

Mario och Edo är också ivriga i att studera afroamerikanernas och ursprungsbefolkningens historia i USA, som ju har många likheter med det romska folkets historia.

Marios liv i de förtrycktas tjänst har nu fått ett avbrott på grund av en rasistisk attack. Efter en

tidigare erfarenhet av en direkt rasistisk attack, efter år av rädsla för skinheadattacker, efter år av oavbruten stress bara av att gå på gatorna, efter att ha tvingats stanna hemma på kvällarna för att undvika våldsamheter och efter att ha undkommit flera försök till attacker, var det oundvikligt att saker och ting skulle ställas på sin spets förr eller senare.

Mario har deltagit i andras kamp i årtal. Det är nu tid att uttrycka tacksamhet och solidaritet till honom.

Vi uppmanar dig/er att delta i att kräva av den slovakiska regeringen att alla anklagelser mot Mario dras tillbaka.

Protestbrev kan sändas till följande adress:

Urad Vlady (Regeringens kansli) Namestie Slobody 1 813 70 Bratislava,
Slovakiska republiken

Tel: +00421 7 5729 5111

Fax: +00421 7 5249 75 95

E-post: urad@government.gov.sk

Kancelaria Prezidenta Stefanikova 14, 814 38 Bratislava

Tel: +00421 7 5441 6624

Du kan e-posta till presidentens hemsida: www.prezident.sk klicka på VIRTUALNA POSTA, klicka sedan på NOVY PRISPEVOK, som betyder nytt meddelande.

Sänd gärna solidaritetsbrev till:

Box 178 850 00 Bratislava 5

freemario@post.sk

Arbetarmakt och våra kamrater i FRKI (Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International), i synnerhet i Tjeckien och Slovakien, har varit aktivt involverade från början i stödkampanjen för Mario. Du kan följa kampanjens utveckling på våra hemsidor eller genom att prenumerera på våra nyhetsbrev:

newswire@workerspower.com

nyhetsbrev@arbetarmakt.com

Ni får gärna sända kopior av era protestbrev till oss:

Box 20 081

104 60 Stockholm

arbetarmakt@arbetarmakt.com

Donationer till kampanjen kan göras till Arbetarmakt på postgiro: 474 02 54 - 0 OBS! Ange "Mario" på meddelande till betalningsmottagaren.

Appell: Protestaktion mot gripandet av Mario Bango (måndag 23/4)

Uppvaktning utanför slovakiska ambassaden i Stockholm 23/4 kl 16-17 På måndag den 23/2 kommer det att äga rum en uppvaktning utanför den slovakiska ambassaden i solidaritet med Mario Bango. Mario Bango, en 18-årig rom, är fängslad i Slovakien sedan början av mars. Han hotas av upp till 12 års fängelse. Vad är hans brott? Han försvarade sin bror när denne blev brutalt attackerad av en nynazist. Nazisten dog senare på sjukhuset. Marios familj, precis som många andra romska familjer, har förut attackerats och hotats upprepade gånger. Hans bror tillbringade en vecka på sjukhus förra året efter en skinheadattack. Det har länge pågått en permanent rasistisk kampanj i den slovakiska offentligheten mot det romska folket. Nu försöker myndigheterna att statuera ett exempel med Mario Bango. I media pågår en kampanj mot "zigenaren" Mario och för sympati med den avlidne "patrioten och hedervärde medborgaren". I det slovakiska parlamentet hölls till och med

en tyst minut för den döde nazisten! Åklagaren vill nu omvandla åtalet mot Mario till att gälla "mord".

Eftersom vi anser att Marios försvar av brodern var legitimt självförsvar kräver vi:

NEJ TILL ETT MORDÅTAL MOT MARIO BANGO!

OMEDELBART FRISLÄPPANDE FRÅN HÄKTET!

FRIGE MARIO UTAN VIDARE UTREDNING!

STOPPA DISKRIMINERINGEN AV ROMER SLOVAKIEN!

Kommittéer till försvar för Mario har bildats i Slovakien och Tjeckien. I flera länder bedrivs solidaritetskampanjer. Arbetarmakt tar nu initiativ till en kampanj i Sverige.

Den 25/4 kommer rätten att sammanträda för att eventuellt besluta om att omvandla åtalet till att gälla mord (från vållande till annans död). Därför har den 23/4 utlysts till en internationell protestdag utanför slovakiska ambassader och konsulat.

I Stockholm ligger den slovakiska ambassaden på Arsenalsgatan 2. Närmaste T-bana är Kungsträdgården eller Östermalmstorg. Vi uppmanar alla internationalister att delta!

Israel/Palestinakonflikten: Svar till Rättvisepartiets ordförande

I förra numret av nyhetsbrevet publicerade vi en replik från Rättvisepartiets ordförande Per-Åke Westerlund om vår syn på Palestinakonflikten. Nyhetsbrevets John Andersson svarar här Westerlund:

Per-Åke Westerlund och Rättvisepartiet Socialisterna fortsätter att ta upp den kastade handsken ifrån oss Arbetarmakt när det gäller Palestinafrågan, han rent av utvidgar holmgången i en annan artikel till att gälla hela vårt politiska förhållningssätt. Nåväl, vi har fortfarande inte tänkt bli mer svarslösa än tidigare!

Det är dock lite svårt att diskutera med Westerlund, eftersom han egentligen inte angriper det som jag, AM eller FRKI står för, utan istället boxas han med våra skuggor. Han kritiserar saker och ting som vi påstår ha sagt, men som i själva verket bara är eller mindre huvudlösa tolkningar ifrån hans sida. RS medlemmar är säkerligen mäkta imponerade över Westerlunds enastående skicklighet att kunna knocka ner hjärnspöken, men det finns ingen anledning för någon annan att vara detta...

Först lite personliga saker. 1948 skrev jag definitivt ingenting i Internationalen om Palestinafrågan. Min far hade precis börjat som gjutare på dåvarande Hakers mekaniska verkstad i Skurup och min mor hade just "fått plats" som hembiträde hos en förmögen juvelerarfamilj i Malmö. Det var först sju år senare som de två kom fram till att det kanske vara bra om jag föddes, så att någon kunde hålla Westerlund och de andra tomtarna i RS i örönen!

1981 skrev jag fortfarande inte någonting i Internationalen. Dels hade jag fortfarande inte lämnat SAP till förmån för SP och dels var det mest avancerade som jag då klarade av att skriva var "88147", alltså mitt anställningsnummer på den mekaniska verkstad som jag då arbetade på och som användes för att signera utförda arbetsorders med...

Men oavsett detta, vad är det för fel på att ha principer och att hängivet vilja slåss för dem, även om framgångarna för dem kanske låter vänta på sig? Och vad är det för fint med att bara göra sådant som ger omedelbara och starkt iögonfallande resultat, även om de nu råkar vara lika lätt bortglömda som bortblåsta?

Återigen: Vad är det för fel på principen om ovillkorlig solidaritet med den palestinska kampen? Inom hela arabvärlden är känslan hos den arbetande befolkningen - och inte bara bland de palestinier som lever i exil - att "Palestinas sak är vår" stark och de kräver handling istället för tomma ord. Samtidigt upplever palestinerna sig förrådade av omvärlden och av Väst i synnerhet.

Återigen: Vad är det då för fel att ställa upp på de krav som redan nu har formulerats av den arabiska arbetarklassen och som har ett brett folkligt stöd i hela regionen, om att stoppa gas- och oljeleveranserna till Israel och om att "massivt" stödja den palestinska självförsvarskampen med

vapen och frivilliga?

Westerlund försöker blanda bort korten genom att påstå att vi hoppas att det är arabregimernas borgerliga ledare, psykopater och mutkolvar hela högen, som ska ta ledningen för kampen och att vi dessutom vill att de ska göra detta genom ett konventionellt krig emot Israel!

Återigen: Den panarabiska känslan inom den av imperialismen förtryckta arbetande befolkningen är en realitet och inte bara en konstruktion av en eller annan suspekt despot. Den är inte heller självklart knuten till religionen, tvärtom har de två ofta hamnat i konflikt med varandra.

Arbetarmakt sprider naturligtvis inga illusioner om ledarna i arabvärlden, däremot är illusionerna om de senare mer eller mindre påtagliga hos de arbetande arabiska massorna. Men det bästa sättet att avslöja illusionerna är inte att rynka på näsan åt dem eller låtsas som om de är ett ovidkommande problem, utan att visa på att arabledarna varken kan eller vill uppfylla de arbetande massornas rättmätiga krav.

Återigen: Vad är det för fel på principen om en "sekulär binationell arbetarstat"? "Är den borgerliga icke-sekulära staten en princip" undrar Westerlund i sina ständiga försök att blanda bort korten, "sekulära borgerliga stater som Indien och Turkiet finns redan". Fast vad menar han nu med detta? Att Westerlund, RS och CWI med retroaktiv verkan ifrån 1947 tar avstånd ifrån Indiens frigörande ifrån kolonialismen, eftersom landet inte genast blev socialistiskt enligt deras modell?

Westerlund argumenterar vidare som om konflikten mellan Israel och Palestina är en nutida variant av den svensk-norska unionen: när väl "sillsalladen" var halad ifrån de norska flaggstängerna och "den rene flagg" väl var hissad, så kunde såväl den svenska som norska arbetarklassen övergå till sitt "egentliga" ärende, alltså klasskamp. Ett problem med den liknelsen är, att medan den svensk-norska territoriella gränsen år 1905 var självklar, så finns det hur många tolkningar som helst av var den israelisk-palestinska ska dras.

Den extrema israeliska högern stödjer sig på Bibeln och anser landet Israel ska ligga "mellan Eufrat och Nilen". Likud anser, att det redan finns en palestinsk stat: Jordanien. Ma'arach, det sionistiska arbetarpartiet, har medvetet en mycket diffus inställning, men man vägrar att ge upp östra Jerusalem och det mesta av det som är av värde på Västbanken. Bland reformister i Väst inbillar man sig ofta att 1967 års gräns är den "naturliga": problemet är, att varken israeler eller palestinier uppfattar den på det viset. Även om ett mini-Palestina skulle kunna utropas, så kommer det bara, historiskt sett, att vara ett provisorium.

Ännu värre är, att RS/CWI rent av verkar betrakta den nationella konflikten i området som en chimär, ett konspiratoriskt förhållningssätt ifrån såväl den israeliska som den palestinska borgarklassen för att kunna hålla tillbaka klasskampen. Men det etniska förtrycket är en realitet och inte bara för de palestinska arbetarna och bönderna, utan även för den palestinska hög- och småborgerligheten, vilken hela tiden måste slåss ur underläge gentemot de restriktioner som Israel sätter upp. Detta innebär också, att kampen emot det nationella förtrycket för palestinerna därför oftast kommer i förgrunden, även när det gäller konflikter som utåt verkar vara rent klassbetonade, men också att de palestinska arbetarna och bönderna inte direkt uppfattar det som en konflikt att stödja borgerliga nationalister som Arafat, eftersom de tydligt kan se att det nationella förtrycket drabbar alla palestinier oavsett samhällsklass.

I motsats till vad Westerlund påstår, så är varken jag eller Arbetarmakt anhängare av några stadieteorier. Vad jag tvärtom framhållit är, att den etniska och den klassmässiga dimensionen är nära sammankopplade: detta kallas för dialektik, min gode Westerlund!

Israel grundades som en uttalat arbetararistokratisk stat. Fackföreningsrörelsen Histadrut var länge landets största arbetsgivare, medan jorden ägdes av Judiska nationalfonden och brukades av kollektiva eller kooperativa judiska jordbruk. Målet var "en judisk stat, uppbyggt av judiskt arbete" och innebar att Histadrut stängde ute araberna från arbetsplatserna, samtidigt som araber var förbjudna att bruka eller köpa judisk jord. Det var en stat som var grundad på en medveten politik av att inte utsuga den arabiska befolkningen, utan på att utestänga den.

Det som hänt sedan 1967 har varit, att araberna dragits in allt mera i den israeliska ekonomi, men nu som en sorts "lägre arbetarklass". Även de judiska bosättningarna är uppförda av arabiska byggarbetare och mycket av underhållet av dem, som städning och renhållning, sköts av araber.

Även frukt - och grönsaksplockning, precis som arbeten inom träindustrin, betraktas som "arabarbeten" och därmed som någonting som judar inte ska befatta sig med.

Visst backas Israel upp av en massa miljonärer och rent av miljardärer, men den överväldigande delen av dessa bor i Väst i allmänhet och USA i synnerhet. De betalar gärna lite extra för att freda sina samveten, därför att de helst av allt vill slippa flytta till Israel. Bosättarna i Israel är till stor del från den judisk-amerikanska medelklassen, som nu kunnat uppföra exklusiva villor av en typ som de aldrig kunnat skaffa hemma i USA, samtidigt som de tungt beväpnade kan leka cowboys och indianer med sina försvarslösa palestinska grannar. Under de senaste 30 åren har det också uppstått en ny klass av "nyrika", som gjort sig en förmögenhet på den israeliska ockupationspolitiken. Men fortfarande är basen för den israeliska staten den judiska arbetararistokratin.

Det är helt korrekt, att det skett en viss privatisering av den israeliska ekonomin, men paradoxalt nog har denna process också lett till ökad enighet mellan judiska och arabiska arbetare: i de stora transnationella företagens ögon finns varken jude eller arab, bara arbetare som ska exploateras. När den nederländska bryggerijätten Heineken övertog ett israeliskt bryggeri, Tempo, ledde detta inte bara till att de judiska och arabiska arbetarna slogs gemensamt för sina arbeten och för bättre löner, de bildade också en ny fri och multietnisk fackförening, som stod utanför Histadrut. Om denna process sprider sig och vidareutvecklas, så skulle detta innebära ett historiskt genombrott.

Återigen: Vad är det för fel på principen om skoningslös kamp emot den sionistiska ideologin? Är det opportunistiskt att kräva socialism, undrar Westerlund tillbaka. Jag är berett att svara jakande på den frågan, om man samtidigt vägrar att bekämpa sionismen. Oavsett vad Björn Rosengren säger, så är det Israel som är världens sista sovjetrepublik. I ett land där Histadrut i sina stadgar anger att man styrs enligt principen om "demokratisk centralism", högerpartiet Likud leds av en "centralkommitté", Likuds tidigare premiärminister Yitzhak Shamir har som sin store politiske idol Lenin ("världshistoriens störste statsman") och Israels värste högerextreme dåren alla kategorier är en ättling till Trotskij, där är termen socialism fortfarande inte helt belastad. Däremot är man politiskt - och i värsta fall även fysiskt - död om man öppet säger sig vara antisionist.

Maavak Sozialisti, RS israeliska broderparti, anger i sina ståndpunkter att man är emot diskriminering på grund av etnisk tillhörighet. Utmärkt! Problemet är, att man anger inte orsaken till den etniska diskrimineringen, sionismen, och de arbetararistokratiska strukturerna. Man anger symptomen, men man vägrar att uppge vilken sjukdom som det är frågan om. Vidare har man gett stöd åt bildandet av ett nytt arbetarparti, Am Ehad. Problemet är, att detta parti inte anger om det kommer att vara sionistiskt eller ej, om det kommer att slåss för alla arbetare eller bara för de judiska.

Det finns en vänstersionistisk kritik emot dagens Israel, som menar att det har avlägsnat sig ifrån AD Gordons, Berl Katznelsons, m.fl. idéer om "en judisk stat, uppbyggt på judiskt arbete". Men denna kritik är inriktad på det att palestinerna de facto integrerats i det israeliska samhället och ekonomin. Istället kräver man i praktiken att den gamla utestängningsprincipen gentemot araberna vitaliseras. Det är legitimt att slåss för ett nytt arbetarparti - det är däremot inte legitimt att bygga upp ett arbetararistokratiskt, speciellt inte om man samtidigt låtsas att det inte är detta...

Återigen: Vad är det för fel på principen om att de palestinska flyktingarnas har ovillkorlig rätt att återvända? Westerlund svarar inte på den frågan, trots att den för palestinerna i allmänhet och flyktingarna i synnerhet är viktigare än till och med bildandet av en egen stat. Arabledarna är de facto oroliga över att bli sittande med "Svarte Petter", alltså flyktingarna.

Under årens lopp har arabledarna låtit FN och andra bekosta palestiniernas uppehälle, samtidigt som de själva kunnat håva in en del politiska poänger på att ge till intet förpliktigande deklarationer om stöd till dem. Men när Arafat kring årsskiftet visade sig vara beredd att ge upp rätten för flyktingarna att återvända i ersättningen för rätten till en egen stat, så reagerade inte bara palestinerna häftigt, utan arabstaterna avvisade lika bestämt förslaget. Om palestiniernas flyktingstatus upphävs innebär detta säkerligen indragen hjälp ifrån UNHCR, Röda korset, katolska kyrkan, etc. och den tanken uppskattas definitivt inte av de arabiska ledarna!

En tid efter det att Al Aqsaintifadah startat tog Ami Ayalon, tidigare chef för den israeliska säkerhetstjänsten Shin Bet, bladet ifrån munnen och sa en del saker, som fick folk att hoppa högt.

Det ena var, att han beskrev Israel som en "apartheidstat". Det andra var, att han ansåg att palestinierna hade blivit så nödvändiga för den israeliska ekonomi, att han trodde att judar och araber helt enkelt var "tvingade att leva ihop" i framtiden. Jag tror faktiskt, att hans analys ligger skyhögt över vad Rättvisepartiet Socialisterna någonsin lyckas åstadkomma...

John Andersson